Contributed by Daniel Tanuro
zaterdag, 09 maart 2013 - Last Updated zaterdag, 09 maart 2013

Wat is de overeenkomst tussen de wens van GDF Suez om enerzijds de atoomcentrales van Doel 2 en Tihange 3 herop te starten en de sluitingen van Arcelor Mittal, Ford Genk en Caterpillar Gosselies langs de andere kant? De historische impasse van het kapitalisme. Verblind door de concurrentie, beneveld door de verlokkingen van de winst, heeft dit absurde systeem aan de mensheid niets anders meer te bieden dan sociale en ecologische afbraak.

Terwijl de opgestapelde rijkdommen meer dan voldoende zijn om een “goed leven” te verzekeren aan iedereen hier op deze aarde, zaaien de bazen en regeringen die ten dienste staan van hen het ongeluk door te beknotten in de lonen, de werkgelegenheid en de sociale bescherming. Terwijl de wetenschappelijke kennis en technieken toelaten om een kwaliteitsvol milieu na te laten aan onze kinderen, vergiftigt de wedloop naar winst het water, de lucht en de bodem, dewelke een catastrofale onomkeerbare klimaatscrisis veroorzaakt, met niet te overzienbare sociale gevolgen.

Er zijn 25 miljoen werklozen in de Europese Unie en het is nog niet gedaan. Wat te doen? Ten eerste, zich verzetten en zich organiseren voor een zo massaal mogelijk, hardnekkig en zo vastberaden mogelijk verzet. De tijd van het bureaucratisch syndikalisme is definitief voorbij. Acties met de drukknop en wandelingen van Noord naar Zuid ,dat is gedaan. Het uur voor de strijd heeft geslagen. Tegen de schurkachtige brutaliteit van de bazen en het politieke verraad bestaat er geen enkel andere oplossing dan terug aan te knopen met de beste strijdtradities voor de emancipatie: de deelname van iedereen in de strijd voor de zo breed mogelijke democratie, bezetting van bedrijven, verkiezing van stakingscomités. Het overleg is dood, maak plaats voorde klassenstrijd!

Ten tweede, het uitwerken van een programma dat voldoet aan wat er op het spel staat. Een rechtvaardige fiscaliteit, opheffing van de onrechtmatige schuld en een drastische arbeidsduurvermindering zonder loonverlies en met evenredige aanwervingen zijn hierin sleutelelementen. Maar we moeten verder dan dat gaan en, ook hier, levert de geschiedenis ons haar lessen. In de jaren vijftig van de vorige eeuw, toen men de crisis in de staal-en steenkoolindustrie begon te voelen die door de parasitaire holdings werd uitgelokt, stelde het ABVV-FGTB een programma voor van structurele antikapitalistische hervormingen waarvan de sluitsteen de nationalisering was van de energie- en financiële sectoren onder arbeiderscontrole zonder schadeloosstelling. Alhoewel dit op een congres werd aangenomen en op straat werd gebracht tijdens de algemene staking van de winter van ’60, werd dit programma vervolgens in het rek van de bijkomstigheden weggezet. Een halve eeuw later betalen we veel voor het opgeven ervan. Maar dit programma bestaat nog steeds. Laten we het uit de schuif halen! Laten we er ons door laten inspireren om een basis te leggen voor een politiek alternatief en een weg te tekenen richting de afschaffing van het kapitalisme.

Natuurlijk is de wereld grondig veranderd. Er is de mondialisering van het kapitaal, de Europese Unie en…de ecologische crisis. Deze belangrijke wijzigingen zijn een bron van verwarring. Meer bepaald t.o.v. de vernietiging van arbeidsplaatsen zijn er talrijke syndikalisten die geloven dat milieubescherming naar een later tijdstip kan geschoven worden. Zij hebben tweemaal ongelijk. Ten eerste omdat de armen de eerste slachtoffers zijn van de slachtpartij van de planeet. En vervolgens dat het antwoord op de kapitalistische vernieling een bepalend element is voor het alternatief.

Ecologische catastrofes voorkomen houdt in dat men dringend er in slaagt om over te schakelen naar een economie zonder fossiele brandstoffen, noch atoomenergie. Dit houdt in dat men heel het woningpark isoleert, men gratis en kwaliteitsvol openbaar vervoer veralgemeent, en men een nieuw gedecentraliseerd energiesysteem op poten zet en dat 100% hernieuwbaar is, dat men de agrobusiness vaarwel zegt...

De markt zal dit niet doen, ofwel te weinig en te laat en dit met bijkomende onrechtvaardigheden. De uitdaging kan enkel aangegaan worden door een Europees openbaar plan dat de rijkdommen mobiliseert ten voordele van de gemeenschap die door het kapitaal zijn gestolen . Natuurlijk impliceert dit plan dat men de wagen helemaal opgeeft, de materiële productie en het transport beperkt. Maar om dit in werking te stellen hebben we een industrie en arbeiders nodig, glas en staal, motoren en machines, ingenieurs en ambtenaren!

Zie hier de vaststelling op basis waarvan de syndikale linkerzijde vandaag een gezamenlijk ecosocialistisch programma zou moeten uitwerken, een dat samenhangend is en waarvan de enorme sociale legitimiteit haar zal toelaten de hegemonie te veroveren. De obstakels zijn enorm. Om die tot het einde te trotseren vereist dit namelijk dat er een nieuw politiek instrument wordt gesmeed. Maar er is nu eenmaal geen enkel andere weg.